

Twee gedichten

PIEN STORM VAN LEEUWEN

ademtocht

aan licht ontloken
zijn wij

een ademtocht
langs zeeën van tijd

op een etmalend schip
in de ruimte

weezien

van einders
was je
onzichtbaar
ver

maar nu in tegenlicht
beweegt een lijn zich
tot jouw silhouet
en zon omkranst
je lief gezicht

ik zie je komen
jij noemt mijn naam
verlangen vleugelt
ons naderend gaan

strengelt ons samen
armen omheen
weeft woorden
van weezien
rondom

je adem warmt me
warmt aarde en lucht
lacht vonken
over het water

en ik hervind
mijn hoge grond
tot landen

teder mijn kust